

Pohádka s otevřeným koncem

Za devatero horami a devatero řekami bylo nebylo jedno malé království. V něm vládl starý hodný král. To království bylo zajímavé tím, že v něm žili lidé, kteří milovali pohádky a také jich všichni spoustu znali, vyprávěli si je a žilo zde i mnoho kouzelných pohádkářů, kteří vymýšleli nové a krásné pohádky.

Pan král měl z toho radost, jen ho trochu trápilo, že se o pohádky nikdo nestará tak, aby dlouho vydržely a aby se z nich mohli radovat ještě vnuci jeho královských vnuků a tak se rozhodl, že pověří jednoho hodného moudrého pána, aby mu v těch pohádkách udělal pořádek a aby se o ně staral tak, aby se v nich každý vyznal a aby byly krásné navěky.

Ten pán tedy získal královské pověření, že se o pohádky má starat a tak mu všichni kouzelní pohádkáři z celého království nosili staré pohádky do jeho paláce, aby se o ně mohl spolu se svými královskými úředníky starat. V paláci pak nakonec byly všechny nejkrásnější pohádky, co se kdy v království vymysleli. Ten hodný a moudrý pán se o ně pak staral, jak nejlépe uměl, ale postupně mu docházely síly, a tak správu nad všemi pohádkami převzal mladší, velmi snaživý a především v krasomluvě obratný pán, který měl navíc tu kouzelnou moc, že se dokázal dostat do všech komůrek královského paláce a v nich pak dokázal spřádat tajuplné kouzelné sítě, do kterých se postupně všichni zaplétali, tak jak chtěl on.

Do království mezitím dorazil rytíř, který přinesl zprávu ze světa a pergamen s recepturou na speciální elixír života, po kterém se uzdraví i ta nejnemocnější a nejstarší pohádka a zůstane krásná navěky. To byla veliká radost v celém království! Všichni si o tom elixíru začali povídat a nový pán z Paláce plného pohádek i kouzelní pohádkáři se společně těšili, jak budou všechny pohádky zase krásné a budou dělat radost všem dětem v království.

A tak kouzelní pohádkáři i kouzelný pán z Paláce plného pohádek začali studovat recepturu na pohádkový elixír. Mezitím se zpráva o zázračném elixíru roznesla po celém království, a tak se lidé rozhodli, že na uzdravení pohádek začnou sbírat peníze, aby se jich uzdravilo co nejvíce a všechny děti v království se z nich mohly radovat. Za tyto posbírané peníze se podařilo uzdravit i první krásné pohádky a vždy z toho byla po celém království veliká radost a pán z Paláce plného pohádek se na všech těch slavnostech radoval ze všech nejvíce a o svou radost se jezdil podělit do všech sousedních království a všude ho za to, jak pěkně pohádky v jeho království uzdravují, uctívali. A to se mu, děti, opravdu líbilo.

V království zatím kouzelní pohádkáři studovali mnoho a mnoho dní elixír zapsaný na pergamenu a hledali spolu s pánem z Paláce plného pohádek a jeho královskými rádci možnosti, jak ho nejlépe uvařit. Postupně se ale ukázalo, že kouzelný pán z

Paláce plného pohádek kouzelným pohádkářům nevěří, že by pohádky chtěli uzdravovat správně. Báł se, že by přifukovali Širokému břiško, prodlužovali Zlatovlásce vlasy a leštili zlaté parohy jelenovi Smolíčka Pacholíčka. Řekl, že i pohádky, které se do té doby uzdravovaly za penízky posbírané od lidiček v království, se neuzdravovaly úplně správně, že chlup vlka byl na Karkulčině kabátku správně, ale na jejím košíčku už být neměl a že to od začátku říkal, že z toho jednou budou mít zamotanou hlavu i vnuci královských vnuků.

Jednoho dne proto velkou radu opustil a zavřel všechny pohádky na petlici ve svém paláci. Marně pak na vrata paláce plného nejkrásnějších pohádek kouzelní pohádkáři bušili, marně na něj volali, že pohádky přece vymysleli oni. Pán z Paláce jim neotevřel a dokonce na ně začal posílat všechna možná strašidla z královského temného lesa: čarodějnicí z Perníkové chaloupky, která začala potají ve spánku strkat mech do uší kouzelným pohádkářům, zbloudilou královskou poustevnicí, která se černou magií snažila odčarovat nesmrtelnost kouzelným pohádkářům, tak aby se nemohli účastnit rituálu míchání kouzelného elixíru a dokonce i černé kouzelníky, kterých se všichni báli a kteří dokázali psát kouzelnické právnícké formule, které odčarují kouzelným pohádkářům klidný spánek a tak už nemohou vymýšlet další pohádky. Postrašil i ředitele prastaré pohádkářské univerzity, který pak kouzelným pohádkářům musel vyhrožovat, že přijdou o své žáky v oboru pohádkářství, pokud nepřestanou bušit na vrata Paláce plného pohádek. Byla z toho v království pořádná mela!

A protože se pán z Paláce plného krásných pohádek báł, že kdyby elixírem uzdravoval pohádky ve svém království, kouzelní pohádkáři by se nedali. Rozhodl se a přemluvil staříckého krále, že pohádky se budou uzdravovat ve vedlejší království trochu méně kouzelným, ale levnějším elixírem. A tak jednoho dne naložil ty nejkrásnější pohádky na žebříňák a pod pohrůžkou jednoho stříbrného, pokud by se pohádky cestou ztratily nebo zničily, je poslal do sousedního království na uzdravení.

A o tom, jak to celé s pohádkami dopadlo, se milé děti dozvíte příště. Budeme nám i pohádkám držet palce.